

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et Principis Monasteriensis Decas

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

7. Rationes illius enervat Princeps.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

Cur igitur impediretur chorum frequen-
tare & id cum primis exequi, quod à se
postularet vocationis & officij obligatio
Decanalis? *Adhac non semel petivisse
instanter, adire sibi Principem ut lice-
ret, Ejusq; dexteram exosculari, oppor-
tunissimum scilicet ponendæ simultatis
medium; sed bis eadem severitate ad-
missum non esse; obtulisse toties parti-
tionem, nec tamen unquam, sponta-
neâ etiam submissione, & obedientiâ po-
tuisse quidquam obtineri.* Hæc in char-
tis sic explicata, quò latius in vulgum, ac
celerius diffunderentur, plurium descripta
manibus committit eorum fidei, quorum
operam noverat miscendis rebus suapte
naturâ proclivem esse.

*Christophorus Bernardus, ut primùm
istiusmodi schediasmata ad manum deve-
nere, ne quo fortè præjudicio sinceræ
mentes occuparentur, ocyus jussit, & hoc
quidem ordine, singula confutari. Quam-
vis enim primò Episcopum inter & Col-
legium Cathedrale conventum ac jura-
mento etiam firmatum esset, non de-
bere nec velle Episcopum intra septa
immunitatis Collegij exercere jurisdic-
tionem; notam tamen esse juris regu-
lam, quæ mutuo consensu coaluerint,
mutuo pariter consensu dissolvi posse.
Esset autem in aperto, quantâ conten-
tione*

7.
Rationes
illius
enervat
Prin-
ceps.

1654.

tione Principem Capitulares imploraverint, ut qua Decanus patravit enormissima scandala, pro officio removeret. Quod si verò hoc ne quidem casu liceret Episcopo ius & jurisdictionem exercere, quo quis igitur peior esset ac protervior, nec a Capitulo corrigi posset, eò & impunitiorem fore, absurdissime sequeretur.

Sitne Capitulum ab Episcopi jurisdictione exemptum, questionem esse nunquam hactenus agitatam, & quidquid sit de Leodiensi, certo constare de Monasteriensi Clero, omnem illum Antistiti suo subiectum esse.

Appellationem extra iudicium, sine scripturâ, absq; gravaminum deductione interpositam; adeoque manifestò nullam fuisse; sed nec ea potuerit Episcopum ligare, cui nunquam fuerit intimata, præterquam quod in tantâ excessuum evidentiâ non solum admitti non debuerit appellatio, sed admissa etiam, latam jam ante suspensionis sententiam nequeat remorari.

Quis autem negaverit illum deliquisse, qui tantâ cum temeritate censuras violârit? tantâ cum populi offensione interturbârit rem divinam? tam protervè contempserit mandata Principis & Pastoris sui? animo tam contumace
debitam

debitam recusârit venerationem & obsequelam? Et quid gravius vitio idololatria, cui inobedientiam cômparet sacer textus?

Auditum adhuc per eos dies dixisse Mallingerotium, Electionem quantumvis à Pontifice & Romana Curia Proceribus approbatam, confirmatamque nunquam se tamen uti canonicam agiturum. Et talem ad aures Principis meritò admissum non esse.

Sed & oporteat illum reminisci, quam atroces in Prasulem suum injurias, apud Casarem Ratisbonæ, toto quasi conspectante Imperio, & apud alios, alibi conjecerit, quas osculo dextera duntaxat unico, ceu gratia tesserâ, leviter abolere, indignum foret Principis & Episcopi majestate. Oblatam aliquandò partitionem tabulas anteaactorum omnes pernegare, quamvis decuisset ac debuisset Pontificis & Casaris iussa sequi, Principem ut herum suum venerari, Episcopi censuram uti Pastoris sententiam timere, & oblatâ condignâ satisfactione absolutionem flagitasse. Continuis ita scriptionibus inter Principem, Capitulum ac Mallingerotium quotidie certabatur. Interim plebi, alienatis jam semel animis, argumenta Mallingerotis, uti vero propiora faciliùs persuadebantur.

Cum